תלמוד לומר יוכל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה זו איש כאחיו

יכול לא יחלקו מנחות כנגד זבחים שלא

קמו תחתיהן בדלות אבל יחלקו מנחות

כנגד עופות שהרי קמו תחתיהן בדלות

תלמוד לומר וכל נעשה במרחשת לכל

בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות

כנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני

קמחים יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו

והללו מיני דמים תלמוד לומר ועל מחבת

לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות

כנגד זבחים שהללו עשייתן ביד והללו

עשייתן בכלי אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות

שאלו ואלו עשייתן ביד "ת"ל יוכל מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן תהיה יכול

לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת

כנגד מחבת שזו מעשיה קשין וזו מעשיה

רכין אבל יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחשת

כנגד מרחשת בתלמוד לומר וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדשי

קרשים אבל יחלקו בקדשים קלים תלמוד

לומר יאיש כאחיו ואם על תודה כשם שאין

חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק פ יואפילו

בעל מום יואין קטן חולק ואפילו תם ההוא

מכל נפקא והא אפיקתיה לכדרבי יוםי ברבי

יהודה אלא ההוא מוכל רבינא אמר אתיא

מדתני לוי ידתני לוי ב ולכל קרבנם ולכל

מנחתם ולכל חמאתם ולכל אשמם יו כל

קרבנם לרבות "לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא ימן האש כתב רחמנא קמ"ל

לכל מנחתם לרבות ימנחת העומר יומנחת

קנאות סלקא דעתך אמינא זואכלו אותם

אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתיא ואידך נמי לברר קא אתיא קמ"ל לכל חטאתם לרבות "חטאת העוף סלקא

אשמם לרבות "אשם נזיר 'ואשם מצורע

אשם מצורע בהדיא כתיב ביה יכי כחמאת

האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר

כאשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר

קא אתי קמ"ל יאשר ישיבו יזה גזל הגר

ילך היא ולבניך לשלך היא ולבניך 🕫 אפילו

לקדש בו את האשה אמר רב הוגא

דעתך אָמינא נבילה היא קמ"ל

סלמוד לומר לכל בני אחרן מהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה אלא בין כולם

אלא בדלי דלות שנאתר אם לא תמלא ידו וגר עד ולקח שמי חורים: שהרי קמו החסיםן כדלום. שהמחוייב קינין ואין לו יכול להכיא מנחה: סלמוד לומר ועל מחבם לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחות חנהו ענין לובחים

זלקו המנחות: שלא קמו. מנחות חחת זבחים: בדלות. שאין מביא מנחה

 אן קדושין נג. מוספחל דופחים
 פייא הייד ע"ב, ב) לעיל נת.
 ובחים מד: [ע"ש כמה שינוים]
 ב'ל בקדשי קדשים שלא ימנו
 כי והשלר ש למחוק. צ"ק, ד") גי'
 צ"ק והא דמניהו ענין לחריבה כר,
 ז"ק, ו) צ"ל, ומהכת. ל"ק, ו) צ"ל להתחיל. צ"ק, ח) נשל להתחיל. צ"ק, ח) נשם איתא אינה מקודשתן, ט) נפסחים נט :ן, י) צ"ל אם על תודה משתע נט :ן, י) צ"ל אם על תודה משתע נפ: ז, י) צ"ר אם על מודה מממע כר. ז"ה, כי) בד"ה וכיו, ל) ז"ל מר על חודה וכיו, ל) ז"ל מריבין ופירש לשון ממלוקת. ז"ק, כו) ז"ל, בשם סיי, כו) ז"ק, כו) ז"ל, כו) ז"ק, כו) ז"ל, כו ז"ק, כו) ז"ל, כו' ז"ק, כו) ז"ל, כו' ז"ק, כו) ז"ל הכי והסיד דרכך כו'. ז"ק, כו) ז"ל הכי והסיד מרים. בר' יהודה הרים. ז"ל, בניית אם הריבי דרים. ז"ל, ביית בחיים מין נווני בחיים. עיין רש״ק,

הגהות הב"ח

(6) רש"ר ד"ה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים שלא יתנו כל"ל ותיבות אבל יחלקו בקדשים קלים נמחק:

מוסף רש"י

וכל המנחה. משמע שבמנחה עלמה יחלקו כל בני אהרן יכול לא יחלקו. יכול לא הוליא הכחוב אלא שלא יחלקו מנחות יחלקו מנחות כנגד עופות. יחדקה מנחות כנגד עופות. כנגד מטאם העוף שהרי קמו תחתיהן בדלות. דכמינ נמטמא מקדש וכשמיעם קול (ויקרא ה) ואם לא משיג ידו לשמי תוכים והכיא את קרכנו לשמי תוכים והכיא את קרכנו לשתי מורים והביא את קרבנו אשר מקרבנו אשר משר במרחשת לכל בני מנעשה במרחשת לכל בני אהרן. דכולהו קראי ישירי נינטו, דמני לתימבו כל מנחה נינטו, דמני למי להי למי להי להי להי מנים מנחות ת"ל להיומה כני דומה אינו שנין להיומה הנוד ציחה אינו שנין למנחות כנגד זבחים שאינן מינן, תנהו ענין לזבחים ועופות יכול לא יחלקו עופות. יכול לה מיעט הכתוב הלה שלה יחלקו מיעט הכתוב אלה שלה ימלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיקן ביד, מליקה בסקין מחבת כנגד מרחשת. בסקין מחבת כנגד מרחשת. מחבת ומרחשת כלים הייו עועות לוג שמן, ומחבת כפקי שהיים ומרחשת ביד מחבת ביד ואינה עמוקה ומתוך שהיא רחבה ולפה, הסולת מתפשט בכולו והאור שורף את שמנה, לפיכך מעשיהן קשים, ומרחשת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפי שנבלע בעובי החלות השמון נפי שנכנע בעודי החוות לפיכך מעשיהן רכין מחבת כנגד מחבת. טול אחה חלקי במנחת לאובן ואני אטול חלקן במנחת שמעון יכול לא יחלקר. קרבן כנגד חבירו בקדשי קדשים. כמו מנחה אבל יחלקו. קרכן כנגד חכירו בקדשים קלים. דאית להו זכייה בגוייהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה בשביל זה ואפילו בעל מום. שאף הם היו בעל מום. שאף בקרבן זה בשכיל זה ואפילו מה מקרבן זה בשכיל מוה. שאף הם היו מעלישן בעילים ומפשיטים מתלישין בעילים ומפשיטים לאים מחלים משחים משחים לאים להל קרבב. גב יסדר מטוח מקדם הקדם קרם, זה הייה לן מקדם הקדם הקדם הקדם הקדם הקדם הקדם הלא הדבר להוד בקדם להו הלהל כל כל כל בלכל ולדבר להי שלה לה שמור הלה שומר.

ועופות: עשייתו כיד. מליקה בליפורן: בכלי. בסכין: יכול לא יחלקו ג') בקדשי קדשים (h) אבל יחלקו בקדשים קלים. שלא יתנו חטאת כנגד אשם ולא מנחת מאפה כנגד מנחת הסולת דכולם הדשי קדשים הן אבל יחלקו בקדשים קלים כגון שלמים כנגד תודה: תלמוד לומר איש כאחיו. וסמיך ליה אם על תודה דמקרא נדרש לפניו ואיתקוש קדשים קלים לקדשי קדשים למנחות לענין חלוקה: ואין קטן אבל אוכל בחלק אביו: חולק. ברייתא שאין חולקין: מכל נפקא. וכל מנחה בלולה בשמן (ויקרא 1): הא אפיקחיה. לכל מנחה בלולה לעיל בפ׳ כל המנחות ו] (דף סג:) לכדרבי יוסי בר׳ יהודה דאמר מה כל האמור למטה שני מיניו: ההוא מוכל נפהא. ברייתא מכל והא דאם אינו ענין כו' תנהו ענין לחריבה של שעורין נפקא לי' ממנחה: לרכות לוג שמן של מאורע. שהשיריים שמשתייר משל בהונות הוו לכהן: מן האש כתיב. דדבר שממנו לאישים הוא דשיריים לכהנים אבל לוג שאין ממנו לאישים אימא לא ליהוי לכהן ה) [להכי] כתב לכל קרבנם: לרכות מנחת העומר ומנחת קנאות. שנקמנו ושיריים לכהנים ומריבוי ו) אתיא דנקמלות ושיריים לכהנים: והאי. מנחת העומר להחיר חדש אחיא: ואידף. מנחת קנאות: לכרר. עון אחיא ולא לכפרה אימא לא יהו שיריה נאכלין קמשמע לן: לרבות חטאת העוף. שנאכלת לכהנים: נבילה היא. משום מליקה ולא מאכל קמשמע לן: להכשיר ז] אמי. ליחול ז) עליה מירות טהרה ולא יהא נאכל: זה גול הגר. דכתיב (במדבר ה) אם אין לאים גואל האשם המושב לכהן זה הקרן שאם גזל את הגר ומת הגר ורולה גזילו ואין לו יורשין יחזירנו לכהנים ויביא קרבן אשם על השבועה שכפר ונשבע לו: שלך הס. כל הני דמתרבו מהאי קרא: לקדש בו. כדאמר (קידושין דף נב: ע"ש) המקדש בחלקו בקדשי קדשים מקודשת ח):

לכל בני אהרן. משמע כולם יאכלו ממנה: לכל בני אהרן. מנסות מחת זכתים בדלות דמי שנחסייב עולה או חטאת אין מביא מחמיה מנחה אבל מביא מחתיה מורים: מנחות קמו מחת עופות דכתיב בויקרא והן ואם לא תשיג ידו לשתי תורים: לכל בני אהרן סהיה. אכולה קרא קאי: ס"ל על מחבם. סיפים. אכולה קרא קאי: חיל על מחדם.

מרבוא דקרא דהא ממילא ידענא דמחבת
בשאר מנחות ואם אינו ענין לה תכוו להחות
בשאר מנחות ואם הינו עניר.
בשאר מנחות ואם הענד אינו בעולה מרבוד אינו בעולה מנהד אינו ענין לה תכוו להחות
מולא בענד מעאת האשם בענד אשם: אכן
מעאת בענד אומים האל אלי קרא
היש באחיו. ומעין ליה אם על מודה: אינו באחיו ומעין ליה אם על מודה: אינו האינו באחיו מולל. מרבוד דייין: אפיא.
אינו באחיו מולל. מרבוד דייין: אפיא.
אינו באחיו מולל. מרבוד דייין: אפיא.
מרבוד לוו להביד בו את האינו באחים האינו באחים האינו באחים האינו באחים האינו באחים האינו אינו באונו באונו

[פייטון מוכל למשם מחול פ. להספיר משם: מנחדות המשם ממוש להי. לכפרה לא [אכלין בהנים קמ"ל: זה גול הגר. דלחיב [פמדבר ה] האשם המושב להי לכהן ואמריי בבבא קמא בהגחל קמא [פי.] דבגזל הגר הכחוב מדבר:

גרסיט ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כחיבי ביה אלא כל הני דאתא קרא לרבויי להו לא כחיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת הטומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר מיהו צריך לדקדק אמאי צריך לכל בכל הכי לרבוינהו מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמואת חורת המנחה וואת חורת החטאת ואת מולת האשה לא הוה ידעינן הני כדמפרש טעמא בכל חד וחד: ואפרי לקרש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגחל קמא (בכא קמא די קט:) ובמס' ערכין בסוף המקדיש (דף כמ:) גבי גול הגר האשה המושב להי לכהן קנאו השם ונמנו לכהן שבאותו משמר על כרחין אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו אם האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נכ:) המקדש

> ואי קשיא הרי קרב ממנו לאשים שהרי אשם מצורע בא עמו וכה"ג חשבינן לעיל ממנו לאשים בשתי הלחם משום כבשים, הא לא קשיא ואף קשיא היה קרב ממנו לששיש שהיה אשם מלורע על שנו וכה"ב חשבינן לעיל ממנו לאשים בשמי הלחם משום כבשים, הא לא קשיא
> דאש לא שייך כהיד לוג לגמרי דאדם מביא לשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים רדאמרון ועא (נעיל עוו), ורעיר וח.). ואבלר
> אותם אשר הוכור בהם. דבר שים בו כפכה לאל ואלץ בו כפכה לאי ואלץ והאי להתיר קא אתיא. מדש מדינה בהיה והימים הראשונים
> שנולקה לרבות אשם גדיר. איד שנטמא במת מביא אשם כשטה מטומאתו ומכשירו להמחיל ולמנות מירות שהרה והימים הראשונים
> שנולקה לרבות אשם בדיר. איד שנטמא במת מביא אשם כשטה מכשני בה להפיר כמס והני להכשיר אח, זה להכשיר אח להיא להיא היא היא היא היא בארץ בהיא בארץ בהיא בארץ בהיא בארץ בהיא היא לבין היותו היא האשם אוצר בהדיא בארץ בהיא בארץ בהיא בארץ בהיא להבין היותו היא לאשה מצות בהיא להבין היא אשר ישיבו זה גדל הגר. דכמיב כה האשם המען בין הוא שנון להשיר לשטו אלא זה לאש מתש בשהיא אומר מלבד אלי הספורים היא לשם זה קרן בין הוא שנון להשיר להשו מוקל להשיר לאם מתן הכוחות בלהיים לאל אומר מלבה ו מרכח גיל הכל אולה בכר היא שור מולן להשיר לאם מתן הכלות בל הכל אולה בכר היא מתוך להיא להיץ אלץ בין של בין האל האור לאל זה בהנה שלך היא ולבביך. שיהו בככום של חלין לאין גד של היא לה של הוא לאל זה הנת: שלך היא ולבביך. שיהו בככום של חלין לאין לה נואל לאל זה הנת: שלך היא ולבביך. שיהו בככום של חלין לאין לה נואל לאוריה לש הל הלי בתיב בתריה בתרשה מאכלנו אשאלה אלי דוא מות הלי לך הוא, והאי בתרשה בתרים בחליו אומר לאי בלו הלי לך הוא, והאי בהיים מהלא למודיה קלי האי לך הוא, והאי בתרש בתרשה בתריה בתרשה מאכלות לשלה אלי דו מידי הלכילה (הפרשה הבתים הלאלו אם להי אלה לך הוא, והאי בתרשה בת

תלמוד לומר איש באחיו. ואם על מודה כר׳ יהודה מוקמינן גאב מיי פ"י מהלי מעה"ק הך ברייתה בפ"ב דקידושין (דף נב: ונג.) וגרסינן התם וסמיך ליה הן י תודה משמע דמסמוכין דריש וקשיא דר׳ יהודה לא דריש סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.) והתם כי פירשתי:

איש חולק אפילו בעל מום. לשון חולק לאו דווקא דהא קאמר אין חולקין אלא כלומר אין מקפידין בו אבל חלוקה גמורה לא עבדי ליטול בשוה וכן הא דתנן בשילהי בכורים והן מתחלקין ביניהם כקדשי המקדש וכן הני דבריש טבול יום (זכחים דף למ.) לשון חלוקה לחו דווקא וקלת קשה מהא דתנן בפ׳ שואל (שבת דף קתח:) ומטילין חלשים על ההדשים ביום טוב ושתא מפני דרכי שלום בעלמה היו עושין ועוד נראה דדווקא קאמר אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו את האשה דאהכי מייתי ליה בפ"ב דקידושין (דף נג.) אי נמי י"ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה חריבה זו כנגד מנחה חריבה אחרת אבל מנחה אחת בפני עלמה מחלקין וכן זכח אחד והא דפריך התם בפרק האיש מקדש (גם זה שם) מהא דתנא הלנועים מושכין ידיהן והגרגרנין חולקין ולא משני במנחה אחת שאני משום דהתם לאו מלשון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתני׳ דטבול יום וממתניתין דביכורים מי [אלא] כדפי׳ התם בקונטרם דס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא לט.) תניא ארבעים שנה ששימש שמעון הלדיק היתה ברכה מלויה בלחם הפנים 0 [וכל כהן שמגיעו כזית] יש אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מאירה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול כו' וכיון דהוי כפול למאי חזי ם) אלא דרך עילוי חולקין מניח חלקו לחבירו ונוטל כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו חוטף חלק חבירו ואוכלו והא

ובעוד שהיתה בו ברכה: והא אפיקתיה לכדר' יוםי ברבי יהודה. וא"ת והא מסקינן כולה הך סוגיא לר׳ שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות בחות מלה (לעיל סג:) ועוד דמוקמינן להך ברייתא בקידושין (דף נג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה מו וי"ל דדייק ש הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך ברייתא היכי

דתנן במסכת סוכה (דף נו.) הנכנסין

חולקין בלפון חלקו המגיעו קאמר

דרים: [©] כון האש בתיב. מימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: זה גול הגר. ואחא קרא לאשמועינן

⁴ לבׁל

כדרשינן בהגוזל המא (בכא המא דף הי.) האשם המושב לה' לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ' ב"ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיח כתיב ביה דכתיב בפרשת נשא לו יהיה ופי׳ שם בקונטרם דלא

דמייתי ולהכשירו כדי שיחול עליו :טירות טהרה ול"ע ל"ל מ"ש בע"ב מד"ה זה גזל הגר

שימה מקובצת

דתלמודא להיו׳ כולל שתי דרשות מקרא אחד אע״פ שאינן יוצאות ממנו כי ההיא דב״מ והתעלמת כו׳. תו״ח: ג) לכל קרבב כל הני

בחלקו

נ א ב מיי מהלי מעה"ק הל' טו: ד ג ד מיי שם הלכה זו: ה ה מיי פ"ד מהלי מחוקרי כפרה הל' ג ופ"א מהלכות בכורים הלכה ד:

ו ר מיי׳ שם ופ״ז מהל׳ תמידין

ומוספין הל' יב: ז ז מיי' פ"ג מהל' סוטה הלכה

מו: ח ח מיי פיז מהלי מעה"ק הלכה ז: ש ט מיי פיע שם הלי יח: י י מיי שם הלכה ב: יא כ מיי פיא מהלי בכורים

הלכה ז: יב ל מיי' פ"ח מהל' גזילה הל'

תורה אור השלם

 וְכְל מִנְּחָה אֲשֶׁר תַּאָפָּה בַּתְּנוּר וְכְל נַצְשָׁה בַּמִּרחָשֶׁת וְעַל מַחֲבַת לְבֹּחַן הַמִּקְרִיב אֹתָה לוֹ תַּחְיָה: ויקרא ז ט 2. וְכַל מַנְּחָה בְּלוּלְה בַּשָּמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה אַישׁ בְּאָחִיו: ויקרא זי 3. וְכָל מִנָחָה בִלוּלָה בַשַּׁמן וחרבה לכל בני אהרו תהיה אם על תודה יקריבנו והקריב חלע בקולע בּשְמֶן וְסלֶת מּרְבֶּכֶת מְשְׁחִים בַּשְמֶן וְרְקִיקִי מִצוֹת בְּלוּלֹת בַּשְמֵן וּרְקִיקִי מִצוֹת בְלוּלֹת בַשְׁמוֹן וּרְקִיקִי מִצוֹת אם צל וּנוֹן וּרְצֵּן יְבֵּנוֹן וּרֹבְּיוֹלֵן.

ייָטי אָן הַאָן שׁ הַקּבְדְשִׁים מִן הָאַשׁ כָּל קרְבָּנָם לְכָל מִנִּחְתָם וּלְכָל חַטאתָם וּלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִיבוּ לִי וּלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִיבוּ לִי קָדִשִּים לְּךְּ קַדָשִים לְךָּ קרש קרשים לף הזא במדבר יח ט הלבגיף:

1. וְאַכְלוּ אֹתִם אֲשָׁר כְּפָּר בּלְּ אֹתָם אָשְׁר כְּפָּר בְּלֵּ אֹתָם אָשְׁר כְּפָּר אַתְם לְּמָרָא אִתְּ וְדְם לְקְדַשׁ אֹתִם וְזְר לֹא יֹאכִל כִּי קְדָשׁ שמות כט לג הבכים:

בו: הבב: הבבשת במקום את החטאת האת אשר ישחט את החטאת האת אשר ישחט את החטאת האת האת האת האת השת במקום ב אָשֶׁר יִשְׁחֵט אֶת הַחַטאת וְאֶת הָעלָה בִּמְקוֹם הַקּדֶשׁ כִּי כַּחַטָּאת הָאָשָׁם הוּא לַכּהַן

:קרש קרשים הוא ויקרא יד יג

רבינו גרשום לכל בני אחרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה: שלא קמו מנחות בדלות אלא בדלי דלות: ועל מחבת לכל בני אחרן. אם אינו ענין למנחה תנהו לעופות: עשייתן ביד. מליקה בצייפורן: בכלי. בסבין: ההוא. ברייתא מנין שאין חולקין: מכל נפקא. כל מנחה בלולה בשמן והאי דחזקיה נפקא ממנחה דיכול למימר מנחה ממנחה דיכול למימר מנחה בלולה בשמן וחריבה: והא אפיקתיה ההוא כל מנחה בלולה לעיל בפרק כל המנחות באות מצה בסופיה לכדרי יוסי ברי יהודה מה כל (וכל) האמור למטה שני מינין: ההוא מוי״ו דמכל ובריית׳ מכל: רבינא אמר הא דחזקיה אתיא מדתני לוי: סלקא דעתד אמינא מז

תמוה דהא אשם נזיר טמא הוא

נאמר יש חילוק בין בשעת חלוקה דעריין לא מטי אלא לידי הגובר הממונה על כך אבל לאחר שנתחלק לכל אחד ואחד אין דין אשם. תו״ח. גליון אפילו לקדש בו את האשה וא״ת והא כתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו וי״ל דאשאר כתננת קאי דמידי דאכילה הוי״ כה"ח."ם:
ו) המנחות בסופו: :) אתי לגלח עליה ולשתות יין ולטמא ותיבות [ליחול עליה] נזירות טהרה נמחק: פ) וסמיך ליה אם על: ע) פליג עליה וי״ל דהכא מ״מ פריך לר״י הך סברא דאין חולקין מגלן דהא לא אשכחנא תנא דפליג על הך ברייתא. תו״ח: